

Με τοὺς ὀδόντας αὐτῶν σύρου κομμάτια ξύλων· τὴν λάσπην δὲ καὶ λιθάρια σηκόνουν μεταξύ τῶν ἐμπροσθίων ποδῶν καὶ τοῦ λαιμοῦ των. Τὸ ἔργον αὐτῶν ἐκτελοῦν διόλου τὴν νύκτα. Ὅταν αὐξηθέντες χρειασθῶσιν ἄλλας κατοικίας, ἢ ὅταν μετατοπισθῶσιν εἰς ἄλλην θέσιν, κατακόπτουν μὲν τὰ ξύλα πρόϊμα τὸ θέρος, ἀρχίζουσι δὲ νὰ κτίζωσι τὸν Αὐγουστον· ἀλλὰ δὲν τελειοῦν τὸ ἔργον αὐτῶν, πρὶν ἐμβῆ ὁ ψυχρὸς καιρὸς. Τρέφονται δὲ ἀπὸ τὸν φλοιὸν δένδρων, προτιμῶντες πάντοτε τὸν τῆς λεύκης καὶ ἰτέας, ἔ, διὰ χειμερινὴν ζωτροφίαν, σύρου ἐπάνωθεν τῶν ποταμῶν εἰς τὰς οἰκίας αὐτῶν ξύλα κοπτόμενα τὸ καλοκαίριον· ἀλλὰ τροφὴν προηγουμένην κατὰ τὸν χειμῶνα ἔχουν παχεῖαν τινὰ ῥίζαν, βλαστάνουσαν εἰς τὰ βάθη ποταμῶν ἔ λινῶν. Τὸ καλοκαίριον δὲ τρώγου βότανα, κόμαρα, κτλ.

Εὐθύς ἀφοῦ συντριβῆ ὁ πάγος τὴν ἀνοιξιν, ἀφίρουν τοὺς οἴκους των, καὶ περιφέρονται ὅλον τὸ καλοκαίριον· ἐπιστρέφουν δὲ εἰς τὴν παλαιάν αὐτῶν κατοικίαν τὸ φθινόπωρον, ἂν δὲν εὐρωσι θέσιν πλέον ἐπιθυμητὴν, καὶ προβλέπουσιν τὴν ἀναγκαίαν διὰ τὸν χειμῶνα ξύλων ἀποθήκην. Ὁ κάστωρ ἔχει ἕξεις καθαρίους, ἐκβαίνων πάντοτε ἀπὸ τὸν οἶκον διὰ τὰς χρείας τῆς φύσεως. Ἡμερόνουντα εὐκόλως—λαμβάνουσι κλίσις ἰσχυράν πρὸς τὴν ἀνθρώπινον κοινωνίαν—διδάσκονται προθύμως νὰ τρώγωσι ζῶων σάρκα—φυλάττουσιν πάντοτε τὰς καθαρίους αὐτῶν ἕξεις—καὶ ἀγαποῦν νὰ χαϊδεύωνται. Γεννοῦν δὲ ἀπὸ δύο ἕως πέντε τὴν φοράν. Τοῦ κάστορος τὸ κρέας εἶναι νοστιμώτατον. Τῆς μηλωτῆς του δὲ ἡ ἀξία εἶναι πασίγνωστος. Τὸ χροῶμα του εἶναι γενικῶς βαθύτατον ὑλιστερόν μελάγχρονον.

Οἱ κυνηγοῦντες τοὺς κάστορας τὸν χειμῶνα πρέπει νὰ γνωρίζωσι καλὰ τὸν τρόπον τῆς ζωῆς των. Τὰς ὑπογείους καμάρας ἢ τρύπας αὐτῶν ἀσκαλύπτουσι, κτυποῦντες τὸν σιμὰ εἰς τὰς ὄχθας πάγον. Ἐνῷ δὲ οἱ ἄνθρωποι ἐνασχολοῦνται τοιοῦτοτρόπως, αἱ γυναῖκες καὶ οἱ ἀειρότεροι ἀνοίγουσιν τὰς οἰκίας των, καὶ οἱ κάστορες, μὴν ἐμποροῦντες νὰ μένωσι πολλὴν ὥραν ὑποκάτω τοῦ ὕδατος, ἀσφαλιζοῦνται καὶ πιάνονται ὑπὸ τῶν Ἰνδῶν.

Κατὰ τὸ παρὸν γνωρίζονται τὸ πλέον οἱ κάστορες ὡς Ἀμερικανὰ ζῶα· ἀλλ' ἀρχήτερα ὑπῆρχαν ἀφθόνως καθ' ὅλα τὰ βορεινὰ μέρη τῆς Εὐρώπης. Καὶ τὴν σήμερον δὲ ἀπαντῶνται ἀκόμη ὀλιγοστοὶ ἐπὶ τῶν ὄχθων τοῦ Ροδανοῦ, τοῦ Δουνάβεως, καὶ τοῦ Βεσερά.

ΠΕΡΙ ΑΠΙΣΤΙΑΣ.

ὍΤΑΝ ὁ πιστὸς προσπαθῆ νὰ ἐπιστρέψῃ τὸν ἄπιστον, ἔχει ἀπολογίαν ἰκανωτάτην, ἐπειδὴ τέλος τῆς επιχειρήσεώς του ταύτης προβάλλει τὸ καλὸν καὶ ἑαυτοῦ καὶ τοῦ ἀπίστου. Ἄλλ' ὁ ἄπιστος, ζητῶν νὰ κάμῃ προσηλύτους, εἶναι ἀναπολόγητος, καθότι διὰ τοιαύτης ἐπιστροφῆς δὲν δύναται οὔτε τὸν πιστὸν οὔτε ἑαυτὸν ποσῶς νὰ ὠφελήσῃ.

Ἡ ἐλπίς μελλούσης καταστάσεως εἶναι ἡ κρυφίος μου παρηγορία καὶ ἀναψυχή· αὐτὴ καθιστάνει χαροπὸν τὴν φῆσιν ὀλόγουρά μου· αὐτὴ διπλασιάζει ὄλας μου τὰς ἡδονὰς, καὶ σμικρύνει ὄλας μου τὰς θλίψεις. Ἀποτυχίας καὶ δυστυχίας, πόνον καὶ νόσον, τὸν θάνατον αὐτὸν, καὶ, τοῦ θανάτου τὸ χειρότερον, τῶν φιλάτων μου τὴν ἀπώλειαν, δύναμαι νὰ βλέπω μὲ ἀδιαφορίαν, ἐνόσω φυλάττω πρὸ ὀφθαλμῶν τὰς ἡδονὰς τῆς αἰωνιότητος, καὶ τὴν κατάστασιν ὑπάρξεως, εἰς τὴν ὁποίαν δὲν θέλουν εἶσθαι οὔτε φόβοι οὔτε τρόμοι, οὔτε πόνοι οὔτε λύπαι, οὔτε ἀρρώστια οὔτε θάνατος. Διὰ τοιοῦτον γίνεται τις τόσον ἀνυποφόρος ὀχληρὸς, ὥστε νὰ μὲ λέγῃ ὅτι ταῦτα ὄλα δὲν εἶναι παρὰ φαντασία καὶ ἀπάτη; Εἶναι τάχα ἔντιμος ἢ κακῶν εἰδήσεων ἀγγελία; Ἄν δὲν ἦναι παρὰ ὄνειρον, ἄς τὸ χαίρωμαι, καθότι μὲ κάμνει καὶ εὐδαιμονέστερον καὶ καλῆτερον.

Νὰ εἶπω τὴν ἀλήθειαν, ἐγὼ δυσκολεύομαι νὰ ἐμπιστευθῶ εἰς ἄνθρωπον, ὅστις ἀρεῖται καὶ παραδείσσει καὶ κόλασιν, ἢ, μ' ἄλλα λόγια, μέλλουσαν κρίσιν καὶ ἀνταπόδοσιν. Ὅχι μόνον ἡ ἔμφυτος φιλαντία, ἀλλὰ καὶ ὁ ὀρθὸς λόγος, μᾶς κατευθύνει νὰ ζητῶμεν πρὸ πάντων τὰ ἰδιά μας συμφέροντα. Ἄν ἐμπορεῖ δὲ ποτὲ νὰ συμφέρῃ εἰς τὸν πιστὸν νὰ μὲ βλάψῃ, ἐπειδὴ γνωρίζω ὅτι, οὕτω πράττων, θέλει ζημιωθῆναι εἰς τὸν μέλλοντα γενέσθαι ἰσολογισμόν· ἐκ τοῦ ἐναντίου, ἂν εἰς τὴν πρὸς ἐμὲ διαγωγὴν του στοχάζεται τὰ ἰδιά του συμφέροντα, θέλει μὲ κάμνειν πᾶν ὅ,τι δύναται καλόν, καὶ οὐδὲν κακόν. Ἄλλ' ὁ ἄπιστος δὲν πράττει ὡς λογικὸν ὄν, ἂν μ' εὐεργετῇ ἐναντίον εἰς τὸ παρὸν αὐτοῦ συμφέρον, ἢ δὲν με κακοποιῇ, ὅταν τύχῃ νὰ ἦναι πρὸς ὀφελὸς του. Ἐνδέχεται μὲν τιμὴ καὶ καλὴ φυσικὴ διάθεσις νὰ τοῦ δένωσι τὰς χεῖρας· ἀλλὰ ταῦτα, ὅταν δὲν ἐπιστηρίζονται εἰς τὸν ὀρθὸν λόγον ἢ θερησκευτικὰς ἀρχὰς, εἶναι μόνον ἐνοτίγματα, κλοπιζόμενα ἕστατοι ἰδέαι.

Βάσεις μὲν ἔχει ἡ ἀπιστία τὴν μωρίαν καὶ ἀστοχασίαν· οἱ μεγάλοι δὲ στυλοὶ καὶ τὰ ὑποστηρίγματα τῆς εἶναι εἴτε ἡ κενόδοξος τῶν ὀπαδῶν αὐτῆς ἐπιθυμία, νὰ φαίνωνται

Ἡ ἀφθονία τοῦ πλούτου ἐξάπτει ἀντὶ νὰ σέβῃ τὴν δίψαν τοῦ πλούτου.—Κοραῆς.

σοφώτεροι τῶν λοιπῶν, εἴτε ἡ ψευδὴς ἰδέα ὅτι δειχνεν γενναιότητα καταφρονούντες τὰς ποινὰς τοῦ μέλλοντος κόσμου, τὰς τόσον μεγάλην ἐπιφροῆν ἔχουσας εἰς τοὺς ὁποίους αὐτοὶ ὀνομάζουσι ἀσθενέστερα πνεύματα· εἴτε τὸ μῖσος πίστεως, ἡ ὁποία πρέπει νὰ τῶν ἀποκόψη μὲν ὄχι ὀλίγας ἐλπιζομένας ἡδονὰς, νὰ τοὺς πληρώσῃ δ' ἐλέγχου διὰ πολλὰς ἐκεῖνων, τὰς ὁποίας ἤδη ἀπέλαυσαν.

Τόσον καθαρῶς ἀπεδείχθησαν τὰ μεγάλα θεμελιώδη ἄρθρα τοῦ Χριστιανισμοῦ ἀπὸ τὸ κῦρος τῆς παραδιδοῦσης αὐτὰ θείας ἀποκαλύψεως, ὥστε ἀδύνατον εἶναι νὰ μὴ πληροφορηθῶσι περὶ αὐτῶν οἱ ἔχοντες ὅσα ν' ἀκούωσι καὶ ὀφθαλμοὺς νὰ βλέπωσι. Ἀλλὰ, καὶ ἂν ἦτο δυνατόν νὰ ὑπάρχῃ τὶ σφαλερὸν εἰς τὴν Χριστιανικὴν πίστιν, δὲν ἐμπορῶ νὰ εὐρω κακὰ τινὰ ἐξ αὐτοῦ ἐπακολουθήματα. Τὰ περὶ τῆς ἐνσαρκώσεως καὶ πάθους τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν δόγματα γεννοῦν φυσικὰ τοιαύτας ἀρετῆς ἐξῆς εἰς τοῦ ἀνθρώπου τὸν νοῦν, ὥστε, καὶ ἂν, καθυπόθεσιν, ἦτο δυνατόν νὰ σφάλωμεν εἰς αὐτὰ, λέγω ὅτι καὶ αὐτὸς ὁ ἄπιστος πρέπει νὰ ὁμολογήσῃ, τὴν ἐλάχιστον, ὅτι κἀνὲν ἄλλο σύστημα θρησκείας δὲν ἐδύνατο τόσον δραστηρίως νὰ συντελέσῃ πρὸς ὑψώσιν τῆς ἠθικῆς. Μᾶς δίδει μεγάλας ἰδέας περὶ τῆς ἀξιοπρεπείας τῆς ἀνθρωπίνου φύσεως, καὶ περὶ τῆς ἀγάπης τὴν ὁποίαν τρέφει πρὸς τὰ κτίσματά του τὸ ὑπέροχον Ὄν, καὶ ἀκολούθως μᾶς ἐνασχολοῦν εἰς τὰς ὑψηλοτάτας πράξεις χρεῆς πρὸς τὸν Δημιουργόν, τὸν πλησίον, καὶ τὸν ἐανιὸν μᾶς. Πόσα εὐγενῆ ἐπιχειρήματα δὲν ἐσύναξεν ὁ ἅγιος Παῦλος ἀπὸ τὰ κυριώτερα τῆς θρησκείας ἡμῶν ἄρθρα, διὰ τὸν προβιβασμὸν τῆς ἠθικῆς εἰς τοὺς τρεῖς μεγάλους αὐτῆς κλάδους!— Ἄς μὲ συγχωρηθῇ νὰ δώσω ἐν παράδειγμα εἰς ἕκαστον εἶδος. Τί δύναται ἰσχυρότερον νὰ μᾶς παρακινήσῃ σταθερῶς νὰ ἐμπιστευώμεθα καὶ νὰ στηριζώμεθα εἰς τὰ ἐλέη τοῦ Δημιουργοῦ μᾶς, παρὰ τὸ ὅτι ἔδωκε τὸν Υἱὸν αὐτοῦ νὰ πάθῃ διὰ ἡμᾶς; Τί δύναται νὰ μᾶς κάμῃ ν' ἀγαπῶμεν καὶ νὰ ὑποληπτώμεθα ἕως καὶ τὸν πλέον ἀσήμαντον τοῦ ἀνθρωπίνου γένους πλέον παρ' ὃ διαλογισμὸς, ὅτι ἀπέθανεν ὑπὲρ αὐτοῦ ὁ Χριστός; Τί νὰ μᾶς διαθέσῃ ἀκριβέστερον νὰ φυλάττωμεν τῶν ἰδίων μᾶς καρδιῶν τὴν καθαρότητα, παρὰ τὸ ὅτι εἴμεθα μέλη τοῦ Χριστοῦ, καὶ μέρος τῆς κοινωρίας, τῆς ὁποίας τὸ ἄσπιλον αὐτὸ πρόσωπον εἶναι ἡ κεφαλὴ; Ἀλλὰ ταῦτα εἶναι δεῖγμα μόνον τῶν θαυμασιῶν ἐκείνων ἐνισχύσεων τῆς ἠθικῆς, τὰς ὁποίας ὁ Ἀπόστολος ἔσυρεν ἀπὸ τοῦ μακαρίου μᾶς Σωτῆρος τὴν ἱστορίαν.

Ἄν ἐστοχάζοντο ταῦτα οἱ νεώτεροί μᾶς ἄπστοι μὲ τὴν ἀνήκουσαν εἰλικρίνειαν καὶ σπου-

δαιότητα, δὲν ἠθέλαμεν τὴν βλέπειν νὰ φέρονται μὲ τοιαύτην πικρίαν, ἀλαζονείαν, καὶ κακίαν. Δὲν ἠθέλαν προβάλλειν τοιοῦτους ἀσημάντους σοφισμοὺς, ἀμφιβολίας, καὶ δισταγμοὺς, ὁποῖος εὐκόλως ἐμπορεῖ τις νὰ κινήσῃ κατὰ παντὸς τοῦ αὐτοῦ δεκτικῆ μαθηματικῆς ἀποδείξεως, μὲ σκοπὸν νὰ σαλεύωσι τὰ φρονήματα τῶν ἀμαθῶν, νὰ ταράττωσι τὴν δημόσιον εἰρήνην, νὰ ἀνατρέψωσι τὴν ἠθικὴν, καὶ νὰ ῥίψωσιν εἰς σύγχυσιν καὶ ἀταξίαν τὰ πάντα.

ΦΥΣΙΚΟΝ μᾶς εἶναι, ὁπότεν ἀγνωῶμεν τί μέλλει νὰ μᾶς συμβῇ, νὰ φοβώμεθα τὸ χειρότερον ἐκ τῶν δυναμένων νὰ συμβῶσι· καὶ διὰ τοῦτο, ἡ ἀδηλότης εἶναι τόσον φοβερά, ὥστε πολλάκις ζητοῦμεν ν' ἀπαλλαγώμεν αὐτῆς μὲ τὸν κίνδυνον τινὸς βλάβης.

Ω ΕΥΛΟΓΗΜΕΝΗ ὑγεία! σὺ τῶντι εἶσαι ὑπὲρ χρυσίον ἔ πάντα θησαυρόν· σὺ μεγαλύνεις τὴν ψυχὴν, ἔ ἀνοίγεις ὄλας αὐτῆς τὰς δυνάμεις διὰ νὰ δέχεται διδασκαλίαν, ἔ νὰ νοστιμεύεται τὴν ἀρετὴν. Ὅστις ἔχει σέ, δὲν ἔχει παρὰ ὀλίγα νὰ ἐπιθυμήσῃ· ὅστις δὲ εἶναι τόσον ἄθλιος, ὥστε νὰ σὲ στερηθῆται, στερεῖται μετὰ σοῦ τὰ πάντα.

ΧΡΕΩΣΤΟΥΜΕΝ νὰ στοχαζώμεθα, ὅτι, ὅσον πλεότερα ἀπολαμβάνομεν, διὰ τόσον πλεότερα ἔχομεν νὰ δώσωμεν λόγον· καὶ ὅσον εἴμεθα ἰκανότεροι ν' ἀγαθοποιώμεν, εἰς τόσον μεγαλητέρας ποινὰς ὑποβαλλόμεθα, ἀμελοῦντες αὐτὰς τὰς εὐκαιρίας.

ΚΑΘΩΣ ὁ πλοῦτος, παρόμοια καὶ ὁ φωτισμὸς τῆς διανοίας, τότε μόνον ὠφελεῖ τὴν πολιτείαν, ὅταν διασπείρεται ἀναλόγως εἰς ὅλους τοὺς πολίτας. Ἡ συσσώρευσις τοῦ πλοῦτου εἰς ὀλίγους τινὰς γενᾶ τοὺς Συβαρίτας, καὶ τοὺς ὀλίγελα ἀπόρους, δύο μέρη τῆς πολιτείας πάντοτε εἰς πόλεμον, ἕως νὰ καταστρέψωσι τὴν πολιτείαν. Ἀπὸ τὸν περιορισμὸν πάλιν τῆς σοφίας εἰς πολλὰ μικρὸν ἀριθμὸν πολιτῶν ἀναβλαστάνουν οἱ σοφολογιώτατοι σχολαστικοί, οἱ ὁποῖοι ἐμποδίζουσι τὸν φωτισμὸν τοῦ κοινοῦ λαοῦ, διὰ τὸν φόβον μὴ τοὺς καταφρονήσῃ ὁ κοινὸς λαὸς, καὶ διὰ τὴν ἐλπίδα, ὅτι τοὺς χυδαίους θέλβει εὐρεῖν βοηθοὺς, ἐὰν τοὺς ἔλθῃ ὀρεξίς νὰ θεραπεύσωσι τὰ πάθη των.—ΚΟΡΑΗΣ.

Πάν τὸ περιττὸν ἀκαίρον, ἐπεὶ λίγος ἐστὶ σαφούς, Ὡς καὶ τοῦ μέλιτος τὸ πλέον ἐστὶ χολή.